

RENÉ GHIL :

ΟΤΑΝ ΕΡΧΟΜΟΥΝΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

Όταν ἐρχόμουνα τὴ νύχτα, ἀργά,
τ' ἀστέρια εἶχαν σβύσει :
ἄ ! γιατί νὰ μὴν ἔβγουν ρόδα
στερνά, στῆς ἀνίας μου τὴν τριανταφυλλιά
κ' ἡ ἐρωμένη μου νὰ μὴν πεθάνει
κάποια μεσάνυχτα, μέσ' στὴν ἀγάπη τῆς γιὰ μέ.

Ἀκούγοντάς με νὰ κλαίω δυνατὰ
στὴ νύχτα τὴν ψηλότερη τῆς γῆς,
τ' ἀηδόνι ἀρνιέται νὰ σωπάσει :
κι' αὐτό, γιατί νὰ μὴν εἶνε κάλλιο ἐγὼ
κ' ἡ ἀγαπητικιά του νὰ τὸ γελάσει,
κι' ἀπ' τὸν καιμὸ του νὰ ψοφήσει στὴ φτελιά...

Σὰν ἐρχόμουνα τὴ νύχτα, ἀργά,
εἶχανε τ' ἀστέρια σβύσει :
νὰ τῆς πείς, γλυκειά μου μητερούλα
πὼς σὲ κάθε ἀνοιξη ἀγαπάει τὸ πουλί...
Μὰ νὰν τὰ θάψεις ὅλα μέσ' στὴ γῆς,
τὴ μόνη μου ἀγάπη καὶ τὰ εἴκοσι μου χρόνια.

Dire du mieux : Le vœu de vivre.

HENRI BARBUSSE :

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ.

Ἡ λεπτότητα του μᾶς ἐνώνει.

Ἀδερφή μου, ὅταν γελάς, ὅλοι πιστεύουν
Πὼς εἶν' ἡ ψυχούλα σου στὴ γῆς...
Ὅμως ἐγὼ τὸ μυστήριον ἀντικρύζω τὸ μεγάλο
Ποῦ στοῦ εἶνε σου τὸ κατῶφλι μὲ θαμπώνει !

Τὸ χαμόγελο εἶν' ὅ,τι κανένας δίνει !
Μιὰ ψευτιά ποῦ κάποτε βγαίν' ἀληθινή,
Εἶνε στὰ ὄμορφα μυστικά σου μάτια,
Τ' ἄλλο τὸ χᾶδι, μ' ὅλο ποῦν' καλό.